

fordi de paa flere Punkter have maattet lempes og forandres efter de forskelligartede Synspunkter, som ligge til Grund for Beskyttelse af Fotografer og Beskyttelse af Kunstnere, men en hel Del er fælles. Som Følge deraf er Lovforslaget kommet til at indeholde baade i Realiteten og i Formen *noget* ganske nyt i Forhold til Loven af 1865, og jeg kan derfor ganske slutte mig til den Tanke, som blev fremsat af den ærede foregaaende Taler (Johansen), at Lovforslaget maa behandles i et Udvalg. Nu er det jo ganske vist saa, at en Lovs Tilvejebringelse om dette Punkt er Betingelsen for, hvad jeg antager Regeringen og alle ville anse for ønskeligt, at Danmark kan tiltræde den reviderede Konvention, som skal ratihaberes inden 1. Juli i Aar, og at det derfor fra dette Synspunkt er højst vigtigt, at Loven virkelig tilvejebringes. Nu er Forslaget kommet sent til os, et Udvalg forsinker det jo ogsaa noget, men i Betragtning af de Omstændigheder, der er ved dette Lovforslag, anser jeg det dog for ganske naturligt, at det overvejes nærmere i et Udvalg. — Med disse Ord skal jeg tillade mig ligesom den ærede foregaaende Taler at anbefale Lovforslaget til Fremme.

Harald Jensen: De Bemærkninger, jeg fremsatte angaaende Forslaget om Forfatter- og Kunstnerret, kunne ogsaa gælde for dette Lovforslag. Dette Forslag kan kendetegnes — som jeg kendetegnede det andet Forslag — som en meget forøget og en meget stærk Beskyttelse og en meget unyttig Beskyttelse, saa meget mere, synes det mig, som der jo er Forskel paa Kunst og fotografiske Arbejder. Fotografiske Arbejder nærne sig ikke saa lidt mere det haandværksmæssige, om jeg end skal være villig til at indrømme, at der kan være enkelte Ting derved og enkelte Arbejder, som kunne udføres paa en Maade, der kan give dem noget Krav paa Benævnelsen Kunst. Men det er jo ikke noget Særkende alene for Fotografi, alt andet Arbejde søger jo ogsaa at suge til sig fra Kunsten og Kunstens Stemninger. Kunst præger jo baade Møbelsnedkeres Arbejde og Ler- og Fajancearbejder og lignende, og dette er ganske naturligt, men i øvrigt vil jeg dog sige, at fotografisk

Arbejde dog nærmest maa betegnes som et Haandværksarbejde.

Saaledes som dette Forslag fremtræder, fremtræder det som en uhyre Forøgelse af den Beskyttelse, som hidtil har været given, og denne Beskyttelse vil virke generende paa mange Omraader og vil skabe en saadan Utryghed og Uvished, at man mange Gange vil være stærkt i Tvivl om, hvad der er beskyttet, eller hvor meget det er beskyttet, om det er ophørt at være beskyttet, eller om det er beskyttet endnu, og det er vistnok ganske rigtigt, naar der i Lovforslaget staar fremhævet ikke en, men flere Gange, at Straffen ogsaa skal ramme den, der ved Ugatsomhed er kommen til at krænke Loven. Det forekommer mig nemlig at være det rimeligste, at de fleste Overtrædelser af denne Lov ville ske ved Ugatsomhed, derved, at man ikke har nogen Klarhed over, hvorvidt vedkommende Arbejde var beskyttet eller ej. Den gamle Lov af 1865 beskytter fotografiske Arbejder i fem Aar, men Beskyttelsen udvides her til Fotografens Levetid og 15 Aar derefter. Dette vil imidlertid kunne være et ganske betydeligt Spand af Tid. Lad os f. Eks. sige, at Fotografen er 20 Aar gammel og bliver 80 Aar, saa ere vi allerede oppe paa 60 Aar, og 15 Aar dertil det er 75 Aar, det vil i Grunden sige det samme som, at Beskyttelsen er evig. Dette er en Udvidelse, som er unødvendig stor.

Dernæst siger Loven af 1865, at hvis en Fotograf vil have et Arbejde beskyttet, saa skal han anmelde dette Arbejde, sige: her er et Arbejde, som har et saadant Præg, et Arbejde, hvori jeg har lagt noget af mig selv, og som kan gøre Krav paa at være noget udover det almindelige, og derfor fordrer jeg det beskyttet. Det er rimeligt og rigtigt, men denne Lov vil ikke have Arbejdet anmeldt, det er ikke Arbejdet, der skal beskyttes, men det er Fotografen. Naar en Fotograf's Navn kommer paa den Liste, som henligger i Kultusministeriet, saa er alt, hvad han producerer, alt, hvad han sætter sit Navn paa, beskyttet i hans Levetid og 15 Aar derefter. Dette er dog vistnok en Bestemmelse, som man med det ærede Medlem, der først havde Ordet, kan sige er vel stram.